

Ο Οκτώβρης, εντός του μέλλοντός μας

10.11.13

Ο Οκτώβρης, εντός του μέλλοντός μας

Η Οκτωβριανή επανάσταση και οι ανολοκλήρωτες επαναστάσεις στη Γερμανία, Αυστρία και Ουγγαρία που τη συνόδευαν, ένα περίπου αιώνα μετά την εκδήλωσή τους, εξακολουθούν να αποτυπώνουν την παρουσία τους στη συγκρότηση της συλλογικής μνήμης, ακόμη και στη σχηματοποίηση στάσεων και πολιτικών συμπεριφορών. Μετά την Παρισινή Κομμούνα, η Οκτωβριανή Επανάσταση ήταν το πρώτο ουσιαστικά εγχείρημα που από την αυγή του έφερε στο προσκήνιο πρωτόγνωρες μορφές κοινωνικής χειραφέτησης και απόπειρες μετάβασης σε μια κοινωνία απελευθερωμένη από οποιαδήποτε ταξική εκμετάλλευση.

Ένα εγχείρημα που έμεινε όμως στη μέση. Για να μεταλλαχθεί σιγά αλλά σταθερά, στο τέλος, στο αντίθετο του και να καταλήξει «στη μεγαλύτερη γεωπολιτική καταστροφή του 20ού αιώνα» την κατάρρευση των χωρών της Ανατολής.

Αδιάκοπα, αλλά ιδιαίτερα την τελευταία δεκαετία, ένας καταιγισμός από αφιερώματα στον τύπο, ντοκιμαντέρ, απομνημονεύματα, αφηγήματα, βιογραφίες, μαρτυρίες, συνεντεύξεις, ημερολόγια, ιστοριογραφικά έργα, ντοκουμέντα, φωτογραφικά λευκώματα, αποκαλύπτουν το εντεινόμενο ενδιαφέρον για την Ιστορία από όλες τις τάξεις, τα στρώματα και τα ρεύματα.

Αυτή η εντεινόμενη επιστροφή στο πιο ευμετάβλητο, το παρελθόν, αυτό το ενδιαφέρον στην ιστορία, έχει να κάνει κυρίως με αυτά που έρχονται. Το ενδιαφέρον για την ιστορία κορυφώνεται και επιστρέφει τελικά εδώ, στους σημερινούς κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς, για να επιδράσει επάνω τους.

Για την αστική τάξη, το παρελθόν που εισβάλλει στο παρόν, με τέτοια μάλιστα ποιότητα, οφείλει να μετασχηματιστεί σύμφωνα με τις σύγχρονες στρατηγικές επιδιώξεις της.

Η απάντηση επομένως για το ποια είναι «τελικά» η αλήθεια και το ποιος «εν τέλει» έχει δίκιο, θα δοθεί περισσότερο και πιο καθαρά από ποτέ, στη συγκεκριμένη Ιστορία, όπως μετασχηματίζεται στις σημερινές αντικειμενικές συνθήκες, στους σημερινούς συσχετισμούς και στη δυναμική τους.

Η σε εξέλιξη κρίση αλλά και τα κρισιακά φαινόμενα που προηγήθηκαν έχουν ήδη ανοίξει την αυλαία ενός νέου βαθύτερου ιστορικού κλονισμού των σύγχρονων αντιδραστικών μετασχηματισμών. Στη σκηνή του κόσμου εμφανίζεται τόσο η ανερχόμενη καπιταλιστική βαρβαρότητα, όσο και η εκτίναξη όλων των βασικών αντιθέσεων και εκρηκτικών δυνατοτήτων της εκμεταλλευτικής κοινωνίας για την αναστροφή της αστικής ηγεμονίας, την ανατροπή της θυελλώδους υπεροχής των αντεπαναστατικών τάσεων, που χαρακτηρίζει το γενικότερο τοπίο του σύγχρονου καπιταλισμού.

Στα πλαίσια αυτά η «δικιά μας» ιστορία δεν μπορεί να ανέχεται το μεταμοντέρνο αστικό ιστορικό μίξερ που ανακατεύει, ισοπεδώνει και εξομοιώνει το πολιτικά, θεωρητικά και ταξικά αντεργατικό και αντιδραστικό, με το - σχετικό πάντα - επαναστατικά πρωτοποριακό, ή το εμβρυακά έστω επαναστατικά προωθητικό, ή ακόμη και με το επαναστατικά λαθεμένο. Δεν μπορεί να δικαιώνει την

οριστικά μεταλλαγμένη σοσιαλδημοκρατία, ή τα κυρίαρχα, αστικά τελικά, χαρακτηριστικά της «ρεαλιστικής» αυτοχαρακτηριζόμενης Αριστεράς. Δεν μπορεί επίσης να δικαιώνει και να αθώνει τη νωθρότητα ή την αυτάρκεια, τη στασιμότητα ή την υποτίμηση της στάσιμης και αφομοιώσιμης Αριστεράς, απέναντι σε όσους επιμένουν επαναστατικά για την κάλυψη των αναπόφευκτων κενών, των απάτητων ακόμη περιοχών της πολιτικής και της ιδεολογίας, των ανερμήνευτων περιοχών, των υποκειμενικών λαθών του ίδιου του εργατικού επαναστατικού ρεύματος σε μια πορεία ανασύνθεσης της σύγχρονης κομμουνιστικής στρατηγικής. Και επομένως υπέρβασης όλων των τάσεων και των πλευρών του εκφυλισμού και της ήττας του επαναστατικού ρεύματος που αποδείχτηκαν και αποδείχνονται ιστορικά ανήμπορες να αναχαιτίσουν τις αντίπαλες δυνάμεις και να επανιδρύσουν μια νέα νικηφόρα προοπτική.

Η διαδικασία συγκέντρωσης των δυνάμεων ενός νέου εργατικού κομμουνιστικού προγράμματος βρίσκεται στην αρχική φάση της, σε εθνική και διεθνή κλίμακα, με βάση την ασφυκτική ακόμη αστική ηγεμονία αλλά και την εμβρυακή, έμπρακτη, παρουσία ενός εν δυνάμει ηγεμονικού ενωτικού «παραδείγματος». Είναι μια διαδικασία που θα ωριμάζει μαζί με την αντικειμενική ανάπτυξη των αντιθέσεων της νέας κατάστασης και ανάλογα με το επίπεδο της συνειδητής αξιοποίησης της από τους επαναστάτες.

Την εποχή μας τη βαραίνει το στρώμα του σημερινού πολιτικού συσχετισμού. Σε γενικότερο όμως επίπεδο η νέα εποχή καθορίζεται από τη χωρίς προηγούμενο σύγκρουση ανάμεσα στην ακραία οπισθοδρόμηση που προβάλλουν οι καπιταλιστικοί μετασχηματισμοί, την καταστροφική και αυτοκαταστροφική δυναμική της ατομικής καπιταλιστικής ιδιοκτησίας και στις νέες δυνατότητες του κοινωνικού πολιτισμού.

Στο νέο αιώνα η προσπάθεια μιας κομμουνιστικής θεωρητικής και πολιτικής τομής θα κριθεί και θα διαμορφωθεί εντός της ιστορικής σύγκρουσης με την πολύμορφη ολοκληρωτική «τρομοκρατική» εκστρατεία του Κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, σε εσωτερική και διεθνή κλίμακα. Θα κριθεί και θα διαμορφωθεί από την ικανότητα των πρωτοπόρων ταξικών δυνάμεων να συνδυάζουν την μαρξιστική πολιτιστική ανασυγκρότηση της στρατηγικής τους πρότασης με την επαναστατική τακτική για τη συγκεκριμένη ιστορική περίοδο. Από την ικανότητα σύνδεσης και μετασχηματισμού των σημερινών αγωνιστικών τάσεων των σύγχρονων κολασμένων με την κήρυξη της επανάστασης η οποία θα απαιτεί, θα απελευθερώνει και θα πολλαπλασιάζει όλες τις δημιουργικές δυνατότητες του ανθρώπου. Μια ζωτική ανάγκη που βρίσκεται σε εκκρεμότητα από τη δεκαετία του '30, από την εποχή της ιστορικής ήττας του επαναστατικού εργατικού ρεύματος του μπολσεβικισμού, η οποία σφράγισε τη μετέπειτα εξέλιξη των ταξικών αγώνων.

Το ρεύμα του κόσμου της εργασίας και του πνεύματος όλων των επιμέρους γενιών που έχουν την αγωνιστική εμπειρία από τη δραματική πορεία μετάβασης στη σημερινή συνταρακτική κατάσταση, οι συγκεκριμένοι άνθρωποι που δεν προσαρμόζονται «στο μικρότερο αριστερό κακό» και τις «αυθόρμητες» τάσεις αποκήρυξης του κομμουνισμού, όσοι δεν βυθίζονται στη μοιρολατρία της διαρκούς αβεβαιότητας και του αιώνιου αυτοστοχασμού, αυτοί όλοι έχουν την κύρια ιστορική ευθύνη να αναβαθμίσουν τη συμβολή τους για την επανίδρυση του επαναστατικού προγράμματος της εποχής μας. Για το δικό μας Οκτώβρη του 21^{ου} αιώνα που θα αφομοιώνει και θα μετασχηματίζει όλες τις μέχρι τώρα ήττες και όλες τις μέχρι τώρα νίκες. Στο κάτω - κάτω δεν έχουμε πλέον να χάσουμε παρά μόνο τις σύγχρονες ηλεκτρονικές μας αλυσίδες. Μπορούμε όμως να κερδίσουμε ένα κόσμο ολόκληρο.

Στο νεκρό δάσος

Οι εξουσίες σήμερα χαϊδεύονται

σαν ερωτιάρες γάτες πάνω στις στέγες μας

οι πρόεδροι ανταλλάσσουν επισκέψεις
οι πατριάρχες πάλι ενθρονίζονται
κάτω από τα νόμιμα κάδρα σας μας περιπαίζουν.
Εγώ έχω μέσα στη θύμησή μου
την ώρα που ανέβαινε το πλήθος στις σκάλες
με τη φωτιά
κρατώντας τη μεγάλη ταμπέλα
Όλη η εξουσία στα Σοβιέτ.
Έχω στη θύμησή μου την ατμομηχανή που έφερε
τη νύχτα το Λένιν
τον έξαλλο Μαγιακόφσκι που πυροβολούσε
τους υπουργούς
τους φοιτητές αγκαλιασμένους με τους χωριάτες.
Πως βγήκανε πάλι απ' αυτή τη φωτιά
ο Κος Διευθυντής
ο διπλωματικός ακόλουθος
ο Κος Πρέσβης;
Και τώρα τι πρέπει να γίνει
σ' αυτό το νεκροταφείο των ονομάτων
σ' αυτό το νεκροταφείο των λέξεων;
Πως θα ξαναβαφτίσουμε τις πυρκαγιές
Ελευθερία, ισότητα, Σοβιέτ, εξουσία;

Απόσπασμα από το ποίημα του Μιχάλη Κατσαρού Στο νεκρό δάσος, από την ποιητική συλλογή "Κατά Σαδδουκαίων"

[Tweet](#)
